

ဝန်လင်း

Read on the move

သို့

မုန်တိုင်းရဲ့ ပဲ့ကိုင်

မုန်တိုင်းရဲ့ ပဲကိုင်း

အခန်း (၁)

ရှေ့က ဖျာကြမ်းလေးပေါ်မှာ စုပုံထားသော ငွေစက္ကူတွေ ကို ကြည့်ကာ ခိုးရင်ထဲမကောင်းပါ။ ထိုငွေတွေ ကို ဒေါ်ခင်ထားရှေ့ကို ပြန်တွန်းရွှေ့ပေးလိုက် သည်။

"ဘာ ဖြစ်လို့လဲ သားရယ်၊ ခရီးထွက်တယ်ဆိုတာ သားဆီမှာ ငွေပိုငွေလုံလေးရှိမှ ဖြစ်မှာ လေ၊ အန်တီလေး စေတနာနဲ့ပေးတာကို သား မငြင်းပါနဲ့ကွယ်"

ဒေါ်ခင်ထား အသံမှာ စိတ်မကောင်းခြင်းတွေ နှင့် တိမ်ဝင်သွား ခဲ့သည်။ အန်တီလေး စေတနာတွေ က ရင်ထဲကလာသော စေတနာတွေ ဟု ခိုး သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ခိုးမယူရက်တာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

ဘာတစ်ခုမှ ပိုင်ဆိုင်မှု မရှိသော အဖေ့ကို လက်ထပ်ယူခဲ့ပြီး ခိုး အပေါ်မှာ လည်း မိခင် တစ်ယောက် လို မေတ္တာတွေ ပြည့်ဝစွာ ပေးခဲ့ သည်။

အဖေနှင့်လက်ထပ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဒေါ်ခင်ထား စီးပွားရေး တွေ လည်းကျဆင်းခဲ့သည်။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဝင်ရောက်ကြီးစိုးနေ သည်မသိသော အသည်းကင်ဆာဆိုသော ဝေဒနာကြီးနှင့် အဖေ့ကို လည်း ဒေါ်ခင်ထား စည်းစိမ်ပြုတ်သည်အထိ ကုသပေးရှာသည်။

မိထွေးဆိုတာ ခိုးအတွက်တော့ အစားထိုးပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့သော အမေတစ်ဦးသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ခင်ထားနှင့်အတူ ပါလာသော 'မြဖူးတန်' ဆိုသော သမီးလေးသည်လည်း သူ့ရဲ့ ညီမလေးလို သံယောဇဉ် တွယ်ရသူ ဖြစ်ခဲ့၏ ။

"ကိုကို ဘယ်မှမ သွားပါနဲ့လားဟင်၊ ဖူးဖူးတို့နဲ့ နေပါလားဟင် နော် ကိုကို"

ငိုသံလေးစွက်ပြီး ဖူးဖူး ပြောနေပြန်သည်။ မျက်ရည်စတို ရစ်ဝဲနေသော မျက်ဝန်းလေးတွေ ကိုကြည့်ကာ သူ့ရင်ထဲမှာ ကြေကြေကွဲကွဲ ခံစားရသည်။

"ကိုကိုကို မတားပါနဲ့တော့ ညီမလေးရယ်"

ဒိုး အသံတွေ တုန်ခါနေခဲ့သည်။ ဖူးဖူး အင့်ခနဲ ရှိုက်ကာ ခေါင်းလေးငုံ့ငိုနေသည်။ ရှိုက်သံလေးတွေ က ဒိုး ရင်ကို စူးစူးနစ်နစ် နာကျင်စေသည်။

"ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်၊ သား ဘယ်မှမသွားဘဲ အန်တီလေး တို့နဲ့အတူ နေပါလားကွယ်"

ဒေါ်ခင်ထားကပါ ဝင်ပြော တောင်းပန်နေပြန်သည်။ ဒိုး ခေါင်း ကိုပဲ ခါမိပြန်၏ ။ ဆုံးဖြတ်ပြီးသော ကိစ္စကြီးကို မပြောင်းလဲချင်တော့တာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

အဖေ လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့တာတောင် မိထွေးအိမ် ခိုကပ်နေတဲ့ကောင်ဟူသော ပတ်ဝန်းကျင်က ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ စကားတွေ ကို ဒိုး မကြားလိုတော့ပါ။

"သားကို မတားပါနဲ့တော့ အန်တီလေးရယ်၊ သားဘဝကို တိုးတက်အောင် ကြိုးစားချင်တယ်၊ ပြီးရင် သား ပြန်လာမှာ ပါ"

ဘယ်လိုမှ တားမရတော့မှန်းသိတော့ အန်တီလေး စီးကျလာ သော မျက်ရည်တွေ ကို လက်ဖမိုးနှင့် သုတ်သည်။ ဒိုး ခူးတုပ်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ကလေးချီလိုက်မိသည်။

"အန်တီလေးကို သား ကန်တော့ပါတယ်"

"သာဓု သာဓုပါ သားရယ်၊ သားလေး ဘေးရန်ကင်းပြီး ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိပါစေနဲ့၊ သူတော် ကောင်းနဲ့ ဆုံတွေ့ ပါစေကွယ်"

အသံတုန်တုန်လေးနှင့် အန်တီလေး သူ့ကို ဆုတောင်းပေး သည်။ သူ ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်၏ ။

"သား ဒီငွေတွေ ယူသွားဦးလေ"

"ဟင့်အင်း သားမှာ ပါနေတာပဲ အန်တီလေးရယ်၊ ဒီငွေကို အန်တီလေးတို့ပဲ

သုံးဖို့ ယူထားပါနော်"

သူ ပြောပြီး ဖူးဖူးဘက်လှည့်ကြည့်တော့ မျက်ရည်တို့ စိုရွှဲသော မျက်နှာလေးနှင့် ဖူးဖူး သူ့ကိုကြည့်နေသည်။

"ဖူးဖူး လိမ်လိမ်မာမာ နေနော်၊ အန်တီလေးကိုလည်း ဂရုစိုက်၊ ကိုကို အဆင်ပြေအောင် ကြိုး စားပြီးရင် ပြန်လာမှာ ပါ"

"ကိုကို ဖူးဖူးတို့ကို မမေ့ပါနဲ့နော်"

သူ ခေါင်းလေးညှိတ်ပြရင်း ဖူးဖူး ခေါင်းလေးကို ပုတ်လိုက်မိ သည်။
မျက်သားလေးတွေ နီရဲအောင် ဖူးဖူး ငိုကြွေးထားတာ ညကတည်း က ထင်၏ ။

ဖြူနုသော မျက်နှာလေးက မျက်ရည်တွေ နှင့် သော ကတွေ ဝေနေတာတောင် အလှမျက်နှာလေးက ပျက်မသွားခဲ့ပါ။

"ကိုကိုသွားမယ် အန်တီလေး သား သွားတော့မယ်နော်"

ပြောပြီးသည်နှင့် ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်ကာ သူ့အိမ်လေးထဲက ဆင်းခဲ့သည်။
သံယောဇဉ်ကြိုး တွေ နှင့် ရစ်နှောင်နေသော ဒီအိမ်လေးကို ခွဲခွာရခြင်းက သူ့အတွက်တော့ လွယ်ကူသည် မဟုတ်ပါ။

"ကိုကို"

လှည့်မကြည့်ပါဘဲ ပြေးလိုက်လာသော ခြေသံလေးကို ကြားနေ သည်။ ဖူးဖူး သူ့အနားရောက်လာတော့

"ရော့ ကိုကို"

"ဟင် ဘာလုပ်တာလဲ ဖူးဖူး၊ ကိုကို မယူပါဘူး"

"ဟင့်အင်း ယူပါ ကိုကို၊ ဖူးဖူး ဘော်ကြယ်ထိုးပြီး စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံပါ၊ ကိုကို ရန်ကုန်ရောက်ရင် လိုတာသုံးပါနော်"

"မဟုတ်တာ ဖူးဖူးရယ်"

ဖူးဖူး သူ့လက်ထဲ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ပိုက်ဆံလိပ်လေး ထိုး ထည့်ပေးရင်း

"ယူပါ ကိုကို၊ ဖူးဖူး စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုကို ပြန်လာမယ့်နေ့ကို ဖူးဖူးတို့ စောင့်နေမယ်"

ပြောရင်း အသံလေး တိမ်ဝင်ကာ ရှိုက်သံတွေ ပဲ ထပ်ထွက်လာ သည်။ သူ မကြားရက်တော့ပါ။ ဖူးဖူး လက်ဖဝါးလေးကို တင်းတင်းလေး တစ်ချက် ဖျစ်ညှစ်ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဖူးဖူးရဲ့ ပိုက်ဆံအလိပ်လေးက သူ့ရင်ကို ထိထိရရ ခံစားစေတာ အမှန်။

နေ့တိုင်း ကတ္တီပါ ဖိနပ်သံကြိုး မှာ ဘော်ကြယ်လေးတွေ ထိုးပြီး ဖူးဖူး ရသမျှစုဆောင်းထားသည့် ငွေကလေး။ သူ မယူရက်ပေမယ့် ဖူးဖူး မျက်ရည်တွေ နှင့် နှလုံးသားလေးကို မနာကျင်စေတာကြောင့် ...။

*

မကြာခင် ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို သယ်ဆောင်သွားမည့် အိတ်စပတ် ကားကြီးပေါ်မှာ သူ ဂူငူငိုငိုကြီး ထိုင်နေမိသည်။

လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိဆဲ ဖူးဖူးရဲ့ ပိုက်ဆံလေးကို သူ ငုံ့ကြည့်မိပြန်သည်။

ပိုက်ဆံအလိပ်လေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ထောင်တန် လေးရွက်နှင့် ငါးရာတန်နှစ် ရွက် နှစ် ရာတန်လေးက သုံးရွက်။

"ဖူးဖူးရယ်"

ရင်ထဲက တမ်းတမိသော အသံကို ဖူးဖူး ကြားနိုင်မည် မထင်ပါ။

ဖေဖေနှင့်ဒေါ်ခင်ထားတို့ လက်ထပ် ဖြစ်ကြတော့ သူ့အသက်က ဆယ့်ငါး နှစ် ။ ဖူးဖူးက ဆယ့်သုံးနှစ် ပဲ ရှိသေးသည်။

ချစ်စရာကောင်းသော ညီမလေးကို သူ အသက်မက ချစ်ခဲ့ သည်။ နှစ် ဦးအတူ ကျောင်းသွားဖော် ကစားဖော်အ ဖြစ် ရှိခဲ့သည့်ကာလ တွေ မှာ သံယောဇဉ်တွေ က ခိုင်မြဲနှောင်ဖွဲ့ခဲ့တာ အမှန်။

အဖေ ဆုံးပါးကာ အန်တီလေး စီးပွားတွေ ကျဆင်းလာတော့ သူ့ပညာရေး လည်း ဆယ်တန်းမှာ ပဲ ဇာတ်သိမ်းခဲ့ရသည်။ ဖူးဖူးက ရှစ် တန်းပဲ ရှိသေး၏ ။

အဖေ့ရဲ့ ရောဂါ ကို ကုသလိုက်ရတာ နှင့် ကျဆင်းသော စီးပွား ရေး ကလည်း နှလန့်မထူနိုင်ခဲ့။ အန်တီလေးခမြာ ပိုင်ဆိုင်သည့် အိမ်လေး တောင် ပေါင်နှံထားရတာ သူ သိသည်။

အပ်ချုပ်စက်လေးနှင့် မိသားစု ဝမ်းရေး ကို အန်တီလေး ဖြေ ရှင်းပေမယ့် အဆင်မပြေနိုင်တာလည်း သူ သိသည်။ ရရာအလုပ်ကြမ်း သူ ဝင်လုပ်တော့လည်း အမြဲတမ်း ဆင်းရဲတာ မဟုတ်တော့ အားကိုး လောက်စရာ မ ဖြစ်ခဲ့။

ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေသည့် ဘဝကြီးထဲမှာ သူ့အ ဖြစ်က ခိုကပ်နေသူလို အများ မေးငေါ့စရာ ဘဝကြီး ဖြစ်နေ၏ ။ ဒါကြောင့် လည်း သူ့ဘဝသစ်ကို ရန်ကုန်မှာ ရှင်သန်ဖို့ကြိုး စားခဲ့တာ ဖြစ်၏ ။ မကြာခင် ရန်ကုန်မြို့ ကြီးက သူ့ကို ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ကြို ဆိုနေ မည် လဲ မသိပါ။

"မင်း ရန်ကုန်ရောက်ရင် တည်းခိုနေထိုင်ဖို့ ငါ့အသိ ဘုန်းကြီး ကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိတယ်၊ ငါ စာရေး ပေးလိုက်မယ် သိလား"

အဖေ့ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဦးဘကျော် စကားကို သူ ပြန်ကြားယောင်မိ သည်။ ဦးဘကျော်ရေး ပေးလိုက် သော စာတစ်စောင်နှင့် ဘုန်းတော် ကြီး ကျောင်း လိပ်စာက သူ့အိတ်ထဲမှာ ရှိနေသည်။

ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ထိုဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သူ တစ်ခဏ တည်းခိုရမည် ။

ပြီးလျှင် သူ ရှင်သန်ရပ်တည်ဖို့ အလုပ်တစ်ခု ရှာရမည် ။ ထိုအတွေးတွေ နှင့်ပင် သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှင်သန်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အိတ်စ်ပတ်ကားကြီး မောင်းထွက်ခဲ့တော့ ခိုး ရင်ထဲမှာ သတိ ရလိုက်မိတာ အန်တီလေးနှင့်ဖူးဖူးကို ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို သူ မရောက်ဖူးသော ရန်ကုန်ကို စွန့်စားထွက်ခဲ့တာ အန်တီလေးနှင့်ဖူးဖူးတို့အတွက်ပါပဲ။ အန်တီလေးတို့သားအမိကို သူ ကျေးဇူးတွေ ဆပ်ချင်ပါသည်။

ရသမျှငွေလေးရှာဖွေကာ အန်တီလေးတို့ကို ထောက်ပံ့ပေးချင် သည်။ သူ အတောင့်တဆုံး ဆန္ဒကြီးအတွက်တော့ ရန်ကုန်မြေက သူ့ကို ဘယ်လိုကြိုဆိုနေမည် မသိပါ။

*

အခန်း (၂)

ဘဝဆိုတာ အဆင်မပြေမှု တွေ နှင့် အမြဲတမ်း ပြည့်နှက်နေ တတ်သည်ဆိုသော စကားက ခိုးအတွက် မှန်ကန်လွန်းပါသည်။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ ဦးဘကျော် ပေးလိုက် သော လိပ်စာထဲက ဘုန်းတော် ကြီးကျောင်းကို မေးရရှာရတာ လည်း မလွယ်။ လမ်းမကျယ် ကြီးပေါ်မှာ ကားသေးသေးတွေ ကြီးကြီးတွေ ရှုပ်ထွေးနေပုံက ခိုးတောင် ရင်တမမ အံ့သြလောက်သည်။

နံပါတ် ဘယ်လောက်စီးလျှင် ရောက်သည်ဆိုသော ကူညီသူရဲ့ စကားတွေ ကိုလည်း ခေါင်းသာညိတ်ရသည်။ ခိုး ဘာမှမသိ။ မစီးတတ် တာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ အငှားကား တစ်စီးကိုပဲ ငှားစီးပို့ခိုင်းရ၏ ။ လိပ်စာကဒ်လေး ကားမောင်းသူကိုပြပြီး တံခါးဖွင့်ပေးတဲ့ နောက်ခန်းထဲ မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်စီးရတာ ဇိမ်တော့အကျသား။

ခိုး လက်ကျန်ငွေ လေးထောင့်သုံးရာနဲ့ မလောက်ငလို့ မသုံး ဘူးလို့ ရည်ရွယ်ထားသော ဖူးဖူးရဲ့ ငွေထဲက ခုနစ်ရာစိုက်ပြီး တက္ကစီကားခ ငါးထောင်ပေးလိုက် ရသည်။

အိတ်ထဲမှာ သုံးထောင့်ကိုးရာပဲ ကျန်ရစ်တော့သည်။ ဖူးဖူးသာ မပေးလိုက် လျှင်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတောင် ရောက်ပါ့မည် လား မသိ ပါ။

ဆရာတော် က ဦးဘကျော် ပေးလိုက် သော စာကိုဖတ်ပြီး ကပ္ပိယ ကြီးကို ခေါ်ကာ ခိုး နေထိုင်ဖို့ စီမံပေးသည်။ မနက်စာကိုလည်း ကပ္ပိယ ကြီးကျွေးတာကြောင့် စားလိုက်ရပါသည်။

"မင်းက အလုပ်လာလုပ်တာဆိုတော့ ဘာလုပ်မှာ လဲ၊ ရန်ကုန် မှာ အသိအကျွမ်း ရှိသလား"

ကပ္ပိယကြီးအမေးကို ခိုး ခေါင်းပဲ ခါရမ်းပြမိသည်။

"ဘယ်လိုကွ အသိအကျွမ်း မိတ်ဆွေမရှိဘဲ မင်းက ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လာလုပ်တာ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ရတဲ့အလုပ် ရှာပြီး လုပ်မှာ ပါ"

"ဟား မင်းက လွယ်မယ်ထင်နေတာကိုးကွ၊ ရန်ကုန်မြို့ ကြီးမှာ အသိအကျွမ်းမရှိဘဲနဲ့ အလုပ်ရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး မပြောနဲ့ နေဖို့ ကျောတစ်ခင်းတောင် အတော် ခက်ခဲတဲ့နေရာကွ"

ကပ္ပိယကြီးစကားကြောင့် သူ စိတ်ပျက်သွားမိပေမယ့်လည်း သူ့ရင်ထဲက ရည်ရွယ်ချက်တွေ အတွက်တော့ ဖြစ်အောင် ကြိုး စားဖို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားခဲ့မိသည်။

အလုပ်တစ်ခု လုပ်ချင်သော သူ့အတွက် အဆင်ပြေမှု တစ်ခု တော့ ကြုံမှာ ယုံကြည်နေခဲ့မိသည်။

ထိုယုံကြည်ချက်တွေ နှင့် ရန်ကုန်စရောက်သည့်ညက သူ့အိပ် မက်တွေ လှပနေခဲ့သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ အန်တီလေးရယ် သူရယ် ဖူးဖူးရယ် ပျော်စရာ ကောင်းသော ဘဝလေးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ကြရသည်တဲ့။

*

အခန်း (၃)

တစ်ပတ်ဆိုသော အချိန်ကာလက တစ်ခဏလေးပဲ ကြာပေမယ့် သူ့အတွက်တော့ ရက်ရှည်ကြီး ဖြတ်သန်းရသလို ဖြစ်နေသည်။

လက်ရှိမှာ သူ့ရဲ့ နေထိုင်မှု နှင့် ဝမ်းဇေး ကို တာဝန်ယူပေးထား သော ကျေးဇူးတွေ အတွက် မနက်စောစောထကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း ထဲမှာ လိုအပ်သည့် ဝေယျာဝစ္စတွေ ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရသည်။

ပြီးသည်နှင့် အလုပ်တစ်ခုရဖို့အတွက် သူ ရှာဖွေသည်။ ကား ဂိတ်တွေ မှာ ကပ်ထားသော ဝန်ထမ်းအလိုရှိသည်ဆိုသော ကြော်ငြာခေါ် စာတွေ တိုင်း သူ ဝမ်းသာအားရ ဖတ်ကြည့်သည်။

အနည်းဆုံးသော ပညာအရည်အချင်းက ဆယ်တန်းအောင် ဆိုသော အချက်နှင့်တင် သူ ပင့်သက်မောကို မှု တ်ထုတ် ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားရစမြဲ။

သူ့အတွက် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း အလုပ်ဆိုတာ လွယ်ကူသော အလုပ်မဟုတ်ဟု သိလိုက်တော့ တခြားအလုပ်တွေ ရှာဖွေရပြန်သည်။

မြင့်မားသော အဆောက်အဦးကြီးတွေ ကို ဆောက်လုပ်နေသော အလုပ်ခွင်အနားမှာ သူ ယောင်လည်လည်ကြည့်ကာ မေးမြန်းစုံစမ်း ကြည့်၏ ။

"နေဦး ညီလေးက ပန်းရံပညာတတ်သလား"

"ခင်ဗျာ မတတ်ဘူး အစ်ကို"

"ဒါဆို လက်သမား အလုပ်ကော"

"အဲ ဟို မတတ်ဘူး ခင်ဗျ"

"ခက်တာပဲကွာ အတတ်ပညာတစ်ခု တတ်မှ အလုပ်တစ်ခုက အလွယ်တကူ ရနိုင်မှာ ကွ၊ အကြမ်းအလုပ်သမားတွေ က ဒီမှာ အများ ကြီး ရှိတယ်၊ ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊

တခြားဆိုဒ်မှာ ရှာကြည့်ကွာ"

အဆင်မပြေသော အလုပ်အတွက် သူ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ခြေတို
ခေါင်းမူးအောင် လျှောက်ရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။

ကပ္ပိယကြီးပြောသလို ရန်ကုန်မြို့ကြီးက နေရေး ခက်ခက် ဝမ်း ရေး
ခက်ခက်နှင့် အလုပ်တစ်ခုရရှိတောင် မလွယ်ပါလား။

ကိုယ်မှီခိုနေထိုင်နေရသော အရိပ်ကလည်း ရေရှည်မှီခိုနေလို့ မသင့်တော် သည့်
အရိပ်ဆိုတော့ သူ နေထိုင်ရတာ လိပ်ပြာမသန့်သလို ခံစားရသည်။ မရေရာမသေချာသော
အနာဂတ်ကို တွေ့ မိတိုင်း အာရုံ ထဲ ဝင်လာတတ်တာ အန်တီလေးနှင့် ဖူးဖူး မျက်နှာလေးပဲ
ဖြစ်သည်။

အားလုံးကို စွန့်ခွာထွက်ခဲ့တုန်း ကတော့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးက ကြီးမားစွာ
ခိုင်မာနေခဲ့သမျှ...။

အခုတော့ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်စာဝမ်းရေး အတွက်တောင် ခက်ခဲ လွန်းနေသည့်အ
ဖြစ်က စိတ်ဓာတ်တွေ သုညအထိတောင် ကျဆင်းနေချင် သည်။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် အလုပ်တစ်ခုတော့ သူ မရရအောင် ရှာမှ ဖြစ်မည် ။

အိတ်ထဲကို စမ်းကြည့်တော့ ဖူးဖူးရဲ့ ငွေကလေးဆိုလို့ ငါးရာတန် တစ်ရွက်နှင့်
နှစ် ရာတန်တစ်ရွက်ပဲ ကျန်တော့သည်။ တစ်ပတ်လုံးလုံး ဒီငွေလေးနှင့်စရိတ်လုပ်၊
ဗိုက်ဆာလျှင် အသုပ်လေးတစ်ပွဲစား ရေးလေး တစ်ခွက်သောက် ချွေတာခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ အိတ်ထဲမှာ ငွေက ခုနစ်ရာပဲကျန်တော့သည်။

ဒီငွေကြေးလေးက မနက်ဖြန် တစ်ရက်မျှသာ သူ့ကို အချိန်ပေးမှာ ကို လည်း သိနေသည်။
လတ်တလောမှာ မ ဖြစ်မနေ အလုပ်တစ်ခုတော့ မရရအောင် ရှာဖွေမှ ဖြစ်တော့မှာ လေ။

သည်မနက်လည်း စောစောထ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီးတော့ ကပ္ပိယကြီး ကျွေးမွေးသော ထမင်းကြမ်း စား သောက်ပြီးတာနဲ့ ထွက်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အဆောက်အဦး အကြီးကြီးတွေ မှာ အလုပ်လုပ်နေသူတွေ က ရာချီပြီးရှိနေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက်တော့ ခက်ခဲလွန်းနေသည်။

"မလွယ်ဘူး ငါ့ညီရ၊ ဒီမှာ အလုပ်အဖွဲ့တွေ က သူ့ဆိုဒ်နဲ့သူ လေ၊ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်က သူ့အလုပ်သမားနဲ့သူဆိုတော့ ချက် ချင်း အဆင်မပြေသေးဘူး"

အလုပ်ကြမ်းတစ်ခုအတွက်တောင် သူ့မှာ အခြေအနေပေးလာ တာကို ထိုင်စောင့်နေရမည့် အဖြစ်က စိတ်ပျက်ချင်စရာ။

မနက်ထွက်ခဲ့တုန်းက တက်ကြွနေသော ခြေလှမ်းတွေ က အခု တော့ လေးပင်နေသည်။ ပူလောင်လှသော နေရောင် ကလည်း သူ့ကို ချွေးတွေ နှင်ရွှဲနှစ်နေစေပြီ။

ရေဆာလွန်းလို့ ရေတစ်ခွက်တောင် သောက်ဖို့တောင် ခက်ခဲ လွန်းသည့် ရန်ကုန်မြို့ ကြီးကိုတော့ သူ စိတ်ပျက်ချင်နေပြီ။

ကံကောင်းချင်တော့ သစ်ရိပ်အောက်မှာ တွေ့လိုက်ရသော ရေအိုးစင်လေးကို ရှားရှားပါးပါး တွေ့လိုက်ရ၏ ။

ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းကာ သုံးခွက်ဆင့်ပြီး မော့သောက်လိုက်ရ သည်။ တစ်လုပ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးတဲ့။ ရေချမ်းစင် အလှူအတွက် သူ့ စိတ်ထဲက သာဓုခေါ်လိုက်မိသေး၏ ။

နဖူးပြင်ပေါ်က ချွေးစတွေ ကို ပွတ်သုတ်ရင်း သစ်ရိပ်အောက်မှာ အမောပြေ ရပ်နေခိုက် သင်းပျံ့သော ဘယာကြော်ရနံ့လေးက သူ့ဝမ်းထဲ က ဆာလောင်မှု ကို ခပ်ရင့်ရင့် စိန်ခေါ်လာသည်။

ပြားချပ်နေသော အိတ်ကပ်ထဲကို လက်နှင့်ဖိကြည့်တော့ ငါးရာ
တန်လေးတစ်ရွက်ပဲ ကျန်တော့တာ သိနေသည်။ မနက်ကပဲ လမ်းစရိတ် ငွေနှစ် ရာကုန်ခဲ့ပြီ။

အသက်ကဉာဏ်စောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို အစာက စောင့်တဲ့။
ကိုယ့်ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထဲကို အစာတောင့်တောင့်တင်းတင်းဝင်မှ ရှေ့ ဘာဆက်လုပ် ရမည်
ဆိုတာ စဉ်းစားတွေ့ တောနိုင်မည် ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လက်ဆွဲမီးဖိုငယ်လေးနှင့် ဘယာကြော် ကြော် နေသော
ကုလားကြီးဆီ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ရွှေ့လှမ်းခဲ့မိ၏ ။

ဆီဝနေသော ကြိမ်ဇယာခြင်းလေးထဲမှာ ဘယာကြော်လေးတွေ က
စားချင်စရာ။ သူ့ဝမ်းထဲက အစာအိမ်က တဂ္ဂိဂီအော်သံတွေ ပေးလာ သလားတောင်
ထင်ရသည်။

"ဘယာကြော် တစ်ရာဖိုးပေး"

အကြော်တွေ ကြော်နေသော ကုလားကြီး သူ့ကိုမော့ကြည့်ရင်း

"အားကိုလေး ဘယာကြော် တစ်ရာဖိုး မရနော်၊ နှစ် ရာဖိုး မှ ရောင် တယ်၊
ကုန်ဈေးနှုန်းနော် အားကြီးကြီးနေတယ် အားကို"

ကွမ်းချိုးတွေ နှင့် နီရဲနေသော သွားနီနီတွေ ပေါ်အောင် ပြုံး ရင်း ကုလားကြီး
ရင်းပြနေသည်။ အိတ်ကပ်ထဲကို နှိုက်ဖို့ ရွယ်နေသော သူ့ လက်တွေ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာက တစ်ရွက်တည်းသော ငါးရာတန်လေးပဲ ဖြစ်သည်။
အပြန်ခရီးအတွက် ကားခက နှစ် ရာကုန်မည် ။ လက်ကျန်ငွေ နှစ် ရာကိုတော့
ခြေစောင့်လက်စောင့် ထားရဦးမည် ။

"ဒါဆိုလည်း နေတော့ဗျာ မစားတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် က ကားခ
ချန်ထားရဦးမှာ ဗျ"

မျက်နှာပူပူနဲ့ပဲပြောကာ ဆာလောင်စိတ်ကို ကြိတ်မျိုချပြီး လှည့် ထွက်တော့

"အားကိုလေး အားကိုလေး"

ဘယာကြော် ကုလားကြီး လှမ်းခေါ်တာမို့ ခြေလှမ်းတို့ သံယော ဇဉ်မပြတ်နိုင်ဘဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

"လာ လာ တစ်ရာဖိုးဆိုလည်း တစ်ရာဖိုးပေါ့၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော် ကုသိုလ်ပြု တဲ့အနေနဲ့ အားကိုလေးကို ဒါနပြုမယ် ဟုတ်လား အားကို လေး"

စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း တော့ ရှက်သွားမိသည်။ ကိုယ့်အ ဖြစ်က ဘယာကြော်ရောင် :သည့် ကုလားကြီးရဲ့ သနားစရာကောင်ဘဝ ရောက်နေ ပြီလား မသိပါ။ မတတ်နိုင်ပါ။ ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေ ကိုယ်ပဲအသိဆုံး။

အိတ်ထဲက ငါးရာတန်လေး ကတော့ ရာထူးကျကာ နှစ် ရာတန်လေးနှစ် ရွက်အ ဖြစ် ဘဝ ပြောင်းသွား သည်။

တစ်ရာဖိုးဆိုပေမယ့် နည်းနည်း တော့ မဟုတ်ပါ။ ဒါနပြုသည် ဆိုသော စကားနှင့်အညီ ဘယာကြော် အလုံးလေးတွေ က အိတ်ထဲမှာ အတော် တော့ များ ပါသည်။

ကြွပ်ကြွပ်ရွပ်ရွပ် ဘယာကြော်လေးတွေ ကို အရသာခံ ဝါးစား ရင်း ခိုး ခြေလှမ်းတွေ ကားဂိတ်ဘက်ဆီ လျှောက်ခဲ့သည်။

ဆာလောင်နေသော ဝမ်းကို နှစ် သိမ့်ထားပြီး အကြံကောင်းတွေ ရှာဖွေစဉ်းစားရင်း ခြေလှမ်းတွေ ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့သည်။

"ကျီ ခုန်း ခုန်း"

အနောက်ဘက်က အသံတွေ နှင့်အတူ ကားဘရိတ်နင်းသံ၊ ထိမိ ခိုက်မိသံတွေ ကြောင့် သူ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်မိသည်။

"ဟင်"

ခိုး မျက်လုံးတွေ အထိတ်တလန့် အံ့ဩလျက် ကားအဖြူရောင် လေးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ပလက်ဖောင်းကို ဝင်တိုက်ကာ ကားက ဘီးတစ်ဖက်တောင်

ပလက်ဖောင်းပေါ် ရောက်နေ၏။

ဖိမ့်ခံပြီး ဝါးစားနေမိသော ဘယာကြော်ရဲ့ အရသာတွေ တောင် ဘယ်ဆီကို ရောက်သွားသည်မသိပါ။

ဖြစ်ချင်တော့ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ကလည်း လူသွားလူလာ ရှင်းလင်းနေ၏။ သူနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကလေးငယ်လေးလက်ဆွဲကာ ရပ်နေသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးပဲ ရှိ၏။ သူမ မျက်နှာကလည်း ထိတ်လန့် အံ့သြနေပုံပါပဲ။

ဒိုး ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကားလေးဆီ လှမ်းခဲ့သည်။ ကားခေါင်းခန်းထဲမှာ လူ တစ်ယောက် ရှိနေတာကို သူ သိနေပါသည်။

"အား ကျွတ် ကျွတ်"

ညည်းညူသံက မိန်းမ တစ်ယောက် အသံ ဖြစ်သည်။ သူ ကား ပြတင်းတံခါးက ခေါင်းပြုကြည့်တော့ နာကျင်ရှုံ့မဲ့နေသော မျက်နှာနှင့် အမျိုးသမီး ခေါင်းမော့ကြည့်သည်။

"အား ကျွတ် ကျွတ် နာ လိုက်တာ"

"ဟို ဟို ကျွန်တော် ဘာများ အကူအညီပေးရမလဲ အစ်မ"

"အင်း အ မ မမကို ဆေး ဆေးရုံပို့ပေးပါကွယ်"

"ဟို အစ်မ ဘာ ဖြစ်သွားလို့လဲ ဘယ်ကို ခိုက်မိတာလဲ"

"အစ်မ ခိုက် ခိုက်က အရမ်းနာတယ်၊ အ ကျွတ် ကျွတ်"

လှလှပပ မျက်နှာနုနုလေးထက်မှာ ချွေးစေးတွေ ရွှံ့နှစ်လျက် ညည်းညူ ရှုံ့မဲ့နေသော အမျိုးသမီးကို ဒိုး တကယ်ပဲ စာနာသနားသွားမိ သည်။

"မောင် မောင်လေး တက္ကစီ ငှား ငှားပေးပါ အ ကျွတ်"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ ကျွန်တော် ကူညီပါ့မယ်"

လက်ထဲက ဘယာကြော်ထုပ်ကို ဆတ်ခနဲ လွှင့်ပစ်ပြီး သူ ကားတံခါးကို

ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးကို ကူညီဖေးမပေးမည် လက်တွေ့ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။

"ဟင် အစ်မ အစ်မ ခြေထောက်မှာ သွေးတွေ နဲ့ပါလား၊ ဘယ် ဘယ်နေရာ ထိခိုက်မိသွားတာလဲ"

သူ့အမေးကို အမျိုးသမီး မဖြေနိုင်ရှာဘဲ လက်ထဲက လက်ပွေ့ အိတ်ကို ခိုးဆီ ကမ်းပေးသည်။

ခိုး အသာလက်ကာပြရင်း မောင်းလာသည့် တက္ကစီတစ်စီးကို လက်ပြတားလိုက်သည်။ ကံကောင်းပါသည်။ ပါစင်ရှာ မပါသော ကား လေးက ငြိမ့်ခနဲ ထိုးရပ်ပါသည်။

"ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ညီလေး"

"နီးရာ ဆေးရုံတစ်ရုံသွားမယ် အစ်ကို၊ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ် တဲ့ အမျိုးသမီးကို ပို့မလို့ပါ"

"ဟာ ဒါဆို ယာဉ်ထိန်းရဲကို ခေါ်လေ"

"ဟာ ယာဉ်ထိန်းရဲလာတဲ့အထိ စောင့်နေရင် ဟိုက လူမမာ သွေးထွက်လွန်ပြီး သေသွားမှာ ပေါ့၊ နောက်ကားက ပလက်ဖောင်းကို ဝင်တိုက်မိတာပါ၊ ဘာမှမ ဖြစ်ဘူး အဲ အစ်ကိုကားကို ချပေးခဲ့ဗျာ၊ ပြီးမှ ရှင်းစရာရှိတာ ရှင်းတာပေါ့"

တက္ကစီသမား ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ ကားထဲက မမကို တွဲ ကာ တက္ကစီကားနောက်ခန်းထဲ ထည့်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး သွေးတွေ နှင့် မြင် ရက်စရာမရှိပါ။ ခိုး စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

တက္ကစီ ဒရိုင်ဘာက ပလက်ဖောင်းပေါ် ဘီးတစ်လုံးတင်နေ သော ကားကို အသာမောင်းချပြီး လမ်းဘေး ကပ်ရပ်သည်။ ကားတံခါး တွေ မှန်တင်သော့ ပိတ်ပြီးမှ ကားသော့ကို ခိုးဆီ လာပေး၏ ။

"အစ်ကို ဆေးရုံတစ်ခုကို အမြန်မောင်းပေးပါ။ ဒီမှာ သွေးတွေ က
မြင်မကောင်းဘူး"

ဒိုး တက္ကစီသမားကို စိုးရိမ်တကြီး ပြောမိသည်။ အမျိုးသမီး နှုတ်ခမ်းတွေ
ကလည်း သွေးဆုတ်ဖြူလျှင်နေသည်။ ခန္ဓာကိုယ် အောက် ပိုင်းမှာ လည်း သွေးတွေ
မြင်မကောင်းပါ။ ကားထိုင်ခုံမှာ တောင် အိုင် ထွန်းနေပြီ။

"ငါ့ညီ ဒါ ကိုယ်ဝန် ကိုယ်ဝန်ပျက်တာများ လား"

"ဗျာ ဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ အဓိကက အစ်ကို ဆေးရုံ
အမြန်မောင်းပေးပါနော်"

"အေး အေးပါကွာ"

ကားဆရာ ခေါင်းညိတ်ကာ ကားကို အမြန်မောင်းနှင်လိုက် သည်။ ဒိုး
ရင်ခွင်ထဲမှာ မှီကာ အမျိုးသမီး မျော့မျော့ပဲ ကျန်တော့၏ ။

ဒိုး စိုးရိမ်စိတ်တွေ နှင့် သူမအတွက် ဆုတောင်းနေမိရုံမှတစ်ပါး။

*

ဒိုး တစ်ယောက် သူများ အပူကို ဝင်ပူနေရတာ မို့ ကိုယ့်အပူ ကိုယ့်ဒုက္ခတွေ
ကိုတောင် မေ့နေသည့်အ ဖြစ်။

ထိုအမျိုးသမီးက သန္ဓေသား စပျစ်ခိုင်တည်သည်ဆိုလား ဘာ လား ဆရာဝန်တွေ
ပြောနေကြတာကို ဒိုး ကြားပါသည်။

ခွဲစိတ်ဖို့အတွက် လက်မှတ်ထိုးခိုင်းတော့လည်း ဘုမသိ ဘမသိ နှင့် ဒိုး
ထိုးပေးလိုက်ရသည်။ ခွဲခန်းထဲကို မမ ဝင် သွားတော့ ဒိုးမှာ မမ ပေးခဲ့သော
လက်ပွေ့အိတ်ကြီးပိုက်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

"ဒီမှာ ဒီမှာ "

"ဗျာ"

နာမ်မလေးရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် ခိုး ယောင်ယမ်းထူးလိုက်မိသလို အနားကိုလည်း ရောက်သွားသည်။

"ခွဲစိတ်ခန်းထဲက လူနာအတွက် လိုအပ်တဲ့ဆေးတွေ ဝယ်ပေး ပါ"

နာမ်မလေး ကမ်းပေးနေသော စာရွက်ကို ခိုး လှမ်းယူလိုက် သည်။ စာရွက်ထဲမှာ ခိုး ဖတ်ရခက်သော လက်ရေး နှင့် ရေး ထားသော ဆေးအမျိုးအမည် တွေ ကို ခိုး မသိပါ။

"ဒါတွေ ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောဝယ်ရမလဲ ဆရာမ "

ပြန်လှည့်ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်နေသော ဆရာမ လေးဆီက စိတ် မရှည်နိုင်သော အကြည့်တစ်ချက်နှင့်အတူ

"ဒီဆေးစာရွက်ကို ဆေးအရောင် :ဌာနက ကောင်တာကို ပေး လိုက်ရုံပဲ၊ သူတို့သိတယ်၊ ရှင်က ကျသင့်ငွေကို ထုတ်ရှင်းပြီးယူခဲ့"

"ဪ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

ခိုး နည်းနည်း တော့ စိတ်လေသွားသည်။ ကိုယ်က ဆေးဆိုင်မှာ ဆေးသွားယူပြီး ကျသင့်ငွေ ရှင်းရမည် တဲ့။ ကိုယ့်အိတ်ထဲမှာ ပိုင်ဆိုင်တာ က လေးရာတည်းရှိသည်။ သူမ အိတ်ကြီးထဲက ငွေတွေ ဖွင့်ပြီး ပေးဖို့ ဆိုတာ စိတ်ကမလုံ။

စောစောက တက္ကစီကားဆရာ ကတော့ ကားခကိုတောင် ယူ မသွားရှာဘဲ ဒီအတိုင်း ပြန်သွားသည်။ ဒီဆေးတွေ ကတော့ ပိုက်ဆံ မပေးရဘဲ အလကားတော့ ရနိုင်မှာ မဟုတ်။

သူ့လိုပဲ ဆေးစာရွက်တွေ ကိုင်ကာ ဝယ်နေသော ဆေးအရောင် : ကောင်တာလေးဆီ လျှောက်ခဲ့သည်။

ကောင်မလေး တစ်ယောက် က ခိုး ပေးသော ဆေးစာရွက်ကိုယူ ကာ
ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြီး ဆေးတွေ ထုတ်ပေးသည်။ ပလပ်စတစ် ဆွဲအိတ်အကြည်လေးနှင့်
ပြည့်လှနီးပါးဆေးတွေ အတွက် ကျသင့်ငွေကို ကွန်ပျူတာစာရွက်လေးနှင့် ကမ်းပေး၏ ။

ကျသင့်ငွေကိုကြည့်ကာ ခိုး ဆံပင်မွှေးတွေ တောင် ထောင်သွား မိ၏ ။
သိန်းဂဏန်းပြည့်ဖို့ ရာဂဏန်းလောက်ပဲ လိုတော့သည်။

ခိုး လက်ကိုင်အိတ်ဇစ်ကိုဖွင့်ရင်း ရင်တွေ ထိတ်နေသည်။
ပိုက်ဆံမပြည့်လျှင်တော့ တကယ့် ပြဿ နာကြီး ဖြစ်သည်။

သို့သော် ခိုး စိုးရိမ်စိတ်တွေ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးထဲ အကြည့် ရောက်သည်နှင့်
ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်သည်။

ငါးထောင်တန်အုပ်တွေ က သုံးအုပ်ရှိသည်။ တစ်ဖက်အိတ်ထဲမှာ
တစ်ထောင်တန်တွေ ငါးရာတန်တွေ ပါ ရှိသေးသည်။ လက်ကိုင်ဖုန်း လှလှလေးတောင်
ပါသေးသည်။

ခိုး ခပ်မြန်မြန်ပဲ ပိုက်ဆံတွေ ရေတွက်ပြီး ရှင်းပေးလိုက် သည်။ ကုန်ကျစရိတ်
ဘောင် ချာလေးကိုလည်း အသေအချာ ထည့်သိမ်းသည်။

ခွဲစိတ်ခန်းရှေ့မှာ ရှိနေသော နာစ်မလေးလက်ထဲကို ဆေးတွေ အပ်လိုက်တော့
အဆင်ပြေပြေပါပဲ။

ကိုယ်နှင့်ဘာမှမသက်ဆိုင်ပေမယ့် ခွဲစိတ်ခန်းထဲက အစ်မအ တွက် ခိုး
အဆင်ပြေပြေချောမွေ့ပါစေဟု ဆုတောင်းပေးလိုက် မိသည်။

စပျစ်သီးသန္ဓေဆိုတာ ဘာရယ်ဟု ခိုး အတိအကျမသိပေမယ့် ဒါ
ကိုယ်ဝန်ပျက်ခြင်းဟုတော့ သိနေသည်။ ခိုးထက် သုံးနှစ် လေးနှစ် လောက်ကြီးပုံရသော
မမမှာ ခင်ပွန်းယောက်ျားတော့ ရှိမှာ တွေ့ မိသည်။

တစ်ယောက် တည်း ကားမောင်းလာတော့လည်း ဒီမမအ ဖြစ် ကို အိမ်ကသူတွေ

မသိကြသေးဘူးထင်ပါရဲ့။

လတ်တလောမှာ တော့ အားလုံးသည် ခိုးရဲ့ တာဝန်ပဲ ဖြစ်နေပါ သည်။ လက်ရှိ ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ထားရသော အိတ်ကြီးနှင့် အထဲက ငွေ တွေ ဖုန်းတွေ စာရွက်စာတမ်းနှင့်ကားသော ဘယ်မှာ အပ်ပြီး ထားခဲ့ရ မည် မသိ။

တွေ့ရင်း ခိုး ဗိုက်ထဲက ဆာလောင်လာသည်။ နာရီကို မော့ ကြည့်တော့ နှစ် နာရီတောင်ကျော်နေပြီ။

ဆေးရုံအပြင်မှာ တော့ စားစရာဆိုင်တွေ ရှိကောင်းပါရဲ့ ။

ဆာလောင်ခြင်းတွေ ကို ချွေးသိပ်ဖို့အတွက် ခိုး ဆေးရုံအပြင် ဘက်ကို ခပ်သုတ်သုတ်လေး ထွက်ခဲ့သည်။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲ ဝင်နေရသည် ဆိုတော့ အချိန်တော့ ရဦးမှာ သေချာ၏ ။

ဆေးရုံရှေ့ကဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်မှာ ပဲ ခိုး ထမင်းဝင်စားလိုက်ပါ သည်။ ဘဲဥဟင်းနှင့်တစ်ပွဲ၊ လိုက်ပွဲတစ်ပွဲပဲ မှာ စားကာ တင်းတိမ်လိုက် သည်။

ကျသင့်ငွေကို အားနာစွာ နှင့်ပဲ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးထဲက ထုတ် ပြီး ရှင်းပေးလိုက် သည်။ ဒီလိုမလုပ်သင့်မှန်းသိပေမယ့် မတတ်နိုင်ပါ။ သူမ ငွေနှင့်ကိုယ့်ဝမ်းအဆာပြေခဲ့ပြီဆိုတော့ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီ ဖို့လည်း စိတ်က ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။

ထမင်းဆိုင်ထဲက ထွက်ခဲ့တော့ လှမ်းမြင်နေရသော ကျိုက္ကဆံ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ် လှမ်းတက်ခဲ့သည်။ ညစ်ညူး နေသော စိတ်တွေ အေးချမ်းစေချင်တာကြောင့် ဘုရားကို ဝတ်ပြု လိုက်သည်။

နွေနေကြကြအောက်မှာ ဘုရားစေတီတော် ကြီးက ရွှေရောင် ထိန်ဝင်းလို့ ကြည်ညိုသပ္ပာယ်ချင်စရာ ကောင်းနေ၏ ။

ဘုရားဖူး ကောင်မလေးတစ်သိုက်က ခိုး ပုံစံကိုကြည့်ကာ ပြုံး စိစိ

ဖြစ်နေကြသည်။ ပြေပြစ်သော ရုပ်ရည်တင့်တယ်သော အရပ် အမောင်းနှင့် သူ့ပုံစံက ဘာကြောင့် သူမလေးတွေ ရယ်ချင်စရာ ဖြစ်နေ တာလဲ မသိပါ။

"ဂျယ်ကြီးလားမသိဘူးဟ လက်ပွေ့အိတ်ကြီးကိုင်လို့"

မကြားတကြား ပြောလိုက်သော ကောင်မလေး စကားသံ ကြောင့် ခိုး ကိုယ့်အ ဖြစ်ကိုယ် သတိရသွားကာ ကိုင်ထားသော မိန်းမကိုင် လက်ပွေ့အိတ်ကြီးကို ရင်ခွင်ထဲ ပြန်ပွေ့ပိုက်လိုက်မိပြန်၏ ။

"ခစ် ခစ် ချောတော့ ချောတယ်ဟ၊ ဒါပေမဲ့ နှမမျှစရာနော်"

ခိုး ရှက်လိုက်တာမှ မျက်နှာကြီးတောင် ရဲလာသည်။ ဒီ ဗရုတ် သုတ်ခမလေးတွေ နှင့် ဝေးရာလစ်တာပဲကောင်းမည် ။

ခြေလှမ်းတွေ က ရင်ပြင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကာ ဆေးရုံဘက်သို့ ပြန်ဦးတည်ခဲ့မိတော့သည်။

*